

Tjeneren meldte, at Præstens Vogn var kørt for Døren.

Damerne var i Forvejen gaaet ind. Inger havde overhovedet slet ikke været tilstede ved Kaffe-drikningen. Hun havde opholdt sig et helt andet Sted i Haven under Paaskud af at søge efter Firkløver men i Virkeligheden af Ulyst til at være sammen med nogen. Hun viste sig nu ogsaa meget utaalmodig efter at komme afsted.

Skønt Per hjalp hende tilvogns, saa hun ikke en eneste Gang paa ham. Hun havde heller ikke givet ham Haanden, da hun sagde Farvel, endda baade hendes Moder og navnlig hendes Fader havde taget en hjertelig Afsked med ham.

Ved Bortkørslen stod Hofjægermesteren oppe paa det øverste Trappetrin og balancerede paa sine lange Ben. I Overgivenhed viftede han med sit Lommetørklæde og smilte uhyre tilfreds, fordi han mente at have gjort den lagttagelse, at Præsten ikke var sikker paa Benene.

Per gik ind til sig selv. Han var ganske svimmel af Sindsbevægelse. Han maatte straks sætte sig, da han var kommen ind i sin Stue. Herinde var der allerede næsten mørkt. Et blodrødt Aftensvær sigtedes gennem Kastanierne derudenfor og kastede et Genskin op over Loft og Vægge.

Han lod sig falde ned i en af de store Armstole ved Bordet og lagde Hovedet i Haanden. Hans Sind var i et Oprør, han aldrig før havde kendt. Han søgte først at indbilde sig, at han havde forstaaet fejl. Han vilde slaa fast, at det hele var en taabelig Indbildning af ham. Men han lod sig ikke berolige. Den blotte Forestilling om at være genelsket af Inger gjorde hans Tanker vilde. Det var som at fange et Glimt af Para-